

nes flytteanmeldelser og berigtige borgernes adresser. På dette område foreslås nogle udvidede beføjelser til kommunerne.

De almindelige principper for adresseregistreringen fremgår idag af folkeregistreringsbekendtgørelsens § 1.

Ved folkeregistreringens indførelse i 1924 fandt man, at der kunne opstå tvivlsspørgsmål om, hvor en person boede, men at der ikke kunne fastsættes nærmere regler herom. Imidlertid dannede der sig i folke-registrenes og Indenrigsministeriets praksis nogle retningslinier, som første gang blev offentliggjort ved en vejledning i 1976 fra Indenrigsministeriet. Disse retningslinier er siden blevet udbygget, og har fra 1990 været anført i folkeregistreringsbekendtgørelsen. De foreslåede principper er uændrede i forhold til de gældende bestemmelser.

Principperne i bopælsregistreringen er klare og repræsenterer en trinfølge: Udgangspunktet er, at enhver skal registreres på sin bopæl. Den, der ingen bopæl har, skal registreres på sit faste opholdssted, og har man heller ikke et fast opholdssted, skal man forblive registreret i sin hidtidige kommune, men som fraflyttet sin hidtidige adresse. I visse tilfælde, hvor den pågældende ikke kan findes, kan registreringen være »forsvundet«.

Endvidere præciseres det i kapitlet, at det er kommunen, som har kompetencen til at afgøre, om en flytning kan accepteres. Denne ret har hidtil alene fremgået udtrykkeligt af folkeregistreringsbekendtgørelsens § 15, stk. 1.

Kapitlet indeholder endvidere bestemmelser om kommunernes pligt til at rette fejl i folkeregistreringen. Denne pligt har hidtil kun været angivet i folkeregistreringscirkulærets § 18 og uddybet i folkeregistreringsvejledningens kapitel 3, men er fundet så væsentlig, at den bør optages i selve loven.

Til § 6

Bestemmelsen i stk. 1 svarer til folkeregistreringsbekendtgørelsens § 1, stk. 2 og 3. Ved afgørelsen af, om et fravær fra bopælen er midlertidigt, eller om man er flyttet, må der ske en vurdering af, om der er hensigt til tilbagevenden til bopælen. Herudover er længden af fraværet af betydning. Et fravær fra bopælen, mens man er i sommerhus, betragtes efter fast praksis som et midlertidigt fravær, og der skal aldrig ske tilmelding til sommerhuset i sommerperioden. Løvrigt kan der ikke gives nogen fast tidsgrænse for, hvor langt fraværet fra bopælen kan være, når den pågældende opholder sig her i landet. For udlandsophold gælder særlige regler, jf. kapitel 5 og 6.

Bestemmelsen i stk. 2 svarer til folkeregistreringsbekendtgørelsens § 1, stk. 5, 1. pkt., der er uddybet i folkeregistreringsvejledningens kapitel 2, afsnit 1. Som det fremgår heraf, kan der ikke siges noget om, hvor langt et ophold skal være, for at det kan siges at være fast.

For personer, som er fraflyttet deres bopæl, og opholder sig på en institution skal der foreligge helt særlige omstændigheder for, at et ophold ikke skulle kunne karakteriseres som fast.

Registrering på institutioner møder en del uvilje. Mange kommuner finder nemlig de økonomiske og andre konsekvenser, der kan være forbundet med en sådan registrering for uønskede, ligesom institutionsbestyrere ofte er modstandere af registreringen. Indenrigsministeriet har derfor overfor kommunerne måttet præcisere, at konsekvenserne i anden lovgivning af en registrering er registreringen uvedkommende, og at de økonomiske byrder, en særlig institution måtte påføre kommunen, må klares over udligningsordninger, ligesom modvilje hos andre mod folkeregistreringen er uden betydning for denne.

Bestemmelsen i stk. 3, 1. pkt., svarer til folkeregistreringsbekendtgørelsens § 15, stk. 1. Bestemmelsen i stk. 3, 2. pkt., er en tydeliggørelse af folkeregistreringsbekendtgørelsens § 1, stk. 6, hvorefter folkeregistreret afgør evt. tvivlsspørgsmål vedrørende registreringen af bopæl eller opholdssted, og stemmer overens med det anførte i folkeregistreringsvejledningens kapitel 2, afsnit 1, og kapitel 3, afsnit 1. Finder kommunen det tvivlsomt, om en flytning finder sted, må den ikke umiddelbart registrere denne, men skal undersøge sagen nærmere. På den anden side skal kommunen heller ikke undlade at registrere en flytning, fordi f.eks. en institutionsbestyrer eller andre, som ingen kompetence har på folkeregistreringsområdet, modsætter sig en registrering.

Bestemmelsen i stk. 4 svarer til folkeregistreringsbekendtgørelsens § 1, stk. 5, 2. pkt. En registrering »uden fast bopæl«, bør anvendes med stor tilbageholdenhed og ikke i situationer, hvor der kan udpeges et fast opholdssted.

Bestemmelsen i stk. 5 svarer til folkeregistreringsbekendtgørelsens § 1, stk. 5, 3. pkt. Man kan give sig til kende på forskellige måder, f.eks. ved at møde op på et offentligt kontor eller ved at skrive til det offentlige.

Til § 7

Den foreslåede bestemmelse i stk. 1 er i overensstemmelse med § 1, stk. 4, i folkeregistreringsbe-